

ning vil gaae i samme Retning som den, der har gjort sig gjældende i her Salen. Forøvrigt skal jeg indrømme, at, efterat der idag er vedtaget den Bestemmelse, at man, naar man ikke findes opført paa Valglisten, kan faae Spørgsmaalet om sin Berettigelse til at staae derpaa undergivet Domstolenes Kjendelse, er en Deel af den Frygt, jeg kunde nære, bleven fjernet; men jeg frygter alligevel for, at ved hvilken som helst Fortolkning, enten af Valgbesthyrelserne eller Domstolene, eller i sidste Instants maafee her i Landssthinget, vil det blive erkjendt, at det havde været heldigere, om § 63 i Valgloven havde været affattet paa en anden Maade, end skeet er. Det kan være, at Sagen staaer ganske klart for Juristerne, som ere inde i hele Lovgivningen, men det er meget vanskeligt at faae den Anskuelse, der har gjort sig gjældende, til at gaae ind i Hovederne paa os simple Landmænd og Forbrugere.

Ordføreren: Ja, jeg tør ikke optage Sagen til Forhandling paa dette Punkt, men jeg vil kun sige det ene, at jeg ikke troer, at der i de Bemærkninger, som bleve fremsførte af den ærede foregaaende Taler, var Noget, som kunde røkke den, som jeg troer, aldeles utvivlsomme Fortolkning, som igjennem en heel Arrække er bleven gjort gjældende; men det er iøvrigt netop ogsaa med Hensyn til dette Punkt, at jeg har fundet det rigtigt, at Spørgsmaal om Valgbarhed bør kunne bringes for Domstolene af de Vedkommende, som ansee sig forbigaaede med Urette. Jeg finder det ligeledes — det er det eneste Punkt, jeg ikke har nævnt tidligere, — hensigtsmæssigt og godt, at de enkelte Forpagtere, som i Kraft af Valglovens Bestemmelser, anvendte paa Skatte Lovgivningen — der er forsaavidt ikke nogen Forskjel imellem ældre og senere Skatter — troe sig berettigede dertil, virkelig kunne komme med som høistbesattede Vælgere. Det vil ikke være Mange, men jeg troer, at de, som i Kraft af den vedkommende Lov kunne komme med, fuldkommen ere paa deres Plads i denne Vælgerklasse.

J. Andersen: Maafee det maa være mig tilladt at høre, at det Væsentlige er ikke,

at de blive opførte paa Listen, men at de virkelig komme med. Den ærede Taler fremhævede selv, hvorledes en Mand, der havde en Gaard af en vis Størrelse, hvis Skatter ere blevene fordeelte mellem Eier og Bruger, ikke kan komme med. Men jeg seer ikke, at der er noget Ubilligt deri. Hvis han derimod kunde lægge sine Skatter og Brugerens Skatter sammen, saa vilde han jo derved fortrænge en Anden fra at blive medregnet blandt de Høistbesatte; men det er dog billigt, at den Mand, som virkelig er Skatteyder, kan komme til at afgive sin Stemme, og at ikke Nogen ved at sammenlægge sine Fæsteres eller Forpagteres Skatter med sine egne skal gjøre sig til Vælger og derved fortrænge en Anden, som i Virkeligheden er høiere Skatteyder. Det er det, jeg stadigt har havt for Øie, og det er nu fastslaaet baade af den ærede Ordfører og af den høitærede Conseilspræsident ved deres Udtalelser, at Brugeren, ifølge Lovgivningen, virkelig er Skatteyder, og derved bewirkes — for at jeg skal gjentage det —, at ikke af 2 Mænd med ligestore Gaarde, men af hvilke den ene har Fæstere, og den Anden ikke, den Første ved at sammenlægge sine Skatter med sine Fæsteres kan fortrænge den Anden, skjøndt denne virkelig udreder af sin egen Lomme ligesaa store Skatter som Hiin. Det er dette, jeg har ønsket klaret, og dette ligger ogsaa i de af mig nævnte Udtalelser.

Conseilspræsidenten: Jeg skal kun bemærke, at, forsaavidt jeg forstod den ærede sidste Taler, gav han Indholdet af § 63 en lidt større Bidde, end den virkelig har; thi den bestemmer kun, at det er Lovgivningens Bestemmelser i saa Henseende, der ene ere Rettefnoeren, og ikke de Privates Overenskomster.

Da ellers Ingen begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingene.

Lovforslaget (see Tillæg A) fattes derpaa under Afstemning og vedtoges med 49 Stemmer mod 1.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilfikket Formanden i det andet Thing med Anmodning om der at forelægge det.